

[Glistrup.]

nære ting er afstemningen om: hvad skal vi gøre med hyrevognserhvervet? Her takker jeg for hr. Arne Bjerregaards meget positive udtalelser om, at kristeligt folkeparti altid vil hjælpe det nødstedte hyrevognserhverv. Jeg synes unægtelig, at konklusionen var noget modstridende hermed, idet man ville stemme imod det eneste ændringsforslag, som der er til gavn for hyrevognserhvervet under dette punkt på dagsordenen, nemlig ændringsforslag nr. 1. Jeg vil gerne have at vide, om jeg har forstået hr. Arne Bjerregaard rigtigt, at kristeligt folkeparti virkelig vil stemme imod og i givet fald med hvilken begrundelse.

Det er trist, at partiet venstre ikke er kommet videre i sin udvikling endnu, end at man vil undlade at stemme, for efter den holdning, som man indtog fra VS' og kommunisternes side, så er venstre jo nu det parti, der er afgørende for, om dette lovforslag kommer igennem eller ej. Forhåbentlig ændrer man synspunktet. Så længe venstre imidlertid har den holdning, så får det radikale venstre jo pludselig en tilbagekomst til sin centrale stilling i dansk politik, som vi havde håbet det havde forladt for stedse.

Derfor måtte man jo med særlig interesse lytte til hr. Gudmes indlæg, og det tør nok siges, at det var en logisk og klar opbygning, gående i retning af, at dette forslag er noget midlertidigt, noget, der ikke skal gælde længe. Nu må vi bare ikke risikere, at vi glemmer den side af sagen, sådan at det glider ud, når vi kommer i gang med andre sager. Det bør manifesteres i et ændringsforslag, og derfor anmoder jeg om, at sagen tilbagesendes til skatte- og afgiftsudvalget mellem anden og tredje behandling, således at vi i skatte- og afgiftsudvalget kan forhandle om, at hr. Gudmes gode, gedigne tanker kan komme ind i et ændringsforslag, der formentlig kan samle flertal, hvorved vi får fastsat, at loven udløber 1. april 1976 — det må være det logiske efter hr. Gudmes indlæg. Vi må i hvert tilfælde finde frem til en ordning på det område, så vi ikke gør varig og ubodelig skade med fire motorskatter.

Jeg beder altså om fornyet udvalgsbehandling af denne sag.

Gudme (RV):

Det sidste skal jeg ikke modsætte mig.

Med hensyn til at glemme de gode intentioner, så ville det da også være udmærket, om hr. Glistrup, hvis vi skulle komme for skade at gøre det, ville huske os på det, det tvivler jeg ikke på. Men vi skal nok selv have det i erindring, og vi kan også tale om, om vi kan indsætte en sikkerhedsklausul, en sikkerhedsventil, ved en bestemmelse her mellem anden og tredje behandling.

Må jeg sige til indenrigsministeren, at hr. Glistrup har jo ret; det havde egentlig været nyttigt, om indenrigsministeren stadig havde været det flittige medlem i skatte- og afgiftsudvalget, der sad og læste bilagene igennem så flittigt, som han gjorde dengang, da han var menigt medlem af dette udvalg. For i så fald ville han jo have set, at en række af de argumenter, som han nu stod og talte op på fingrene her: et, to, tre, fire, fem, på udmærket måde er blevet imødegået under udvalgsbehandlingen, bl. a. i et brev af 8. april 1975 — det er udvalgets bilag 20 under sagen — fra Assurandør-Societetet, hvoraf det vil ses, at alle disse administrative betænkeligheder, de gælder ikke ret langt. Der skal i alle sager af denne karakter, hvor der er personskader, alligevel ske en opgørelse. De forsikringsselskaber, der skal sørge for at berigtige indbyrdes, at skadevolder kommer til at betale for den skadelidte, har alligevel klarhed på, hvor mange sygedage der er tale om, og skal alligevel sørge for, at betalingen finder sted. Det, der reelt alene er tale om, er, at man skal spørge et hospital: hvor mange dage har I haft den pågældende liggende? Hvis man standardiserer betalingen til et fast beløb, sådan som vores tanke er, kan man nøjes med at gange dette dageantal op med standardtaksten og derefter sørge for, at hospitalet får pengene sendt. Og selv om jeg er klar over, at man skal være forsigtig med administrativ ulejlighed, så tror jeg alligevel, at det er sådan, at der stadig væk hver dag på alle åbningsdage sidder én ved kassen på hospitalerne, som er parat til at modtage penge.

Arne Bjerregaard (KrF):

Må jeg sige til fremskridtspartiet, at vi har på disse områder en aftale, og en aftale ønsker vi altid at holde. Vi har i forhandlingen prøvet på at gøre det så godt, som det var os muligt, med hensyn til hyrevognene, og det er resulteret i, at vi har fået